

hled dovolatelův, že jde tu o zamlčené jmění, ježto domáhá se žalobce nároku na splnění smlouvy, a podle této smlouvy mohl by žalobce jedině domáhati se toho, by žalovaný veškeré dopisy a faktury, určené pro strany, bydlící v jmenovaných zemích, zaslal jemu a by zaplatil mu ze všech fakturovaných částek smlouvenou provisi. Nezachoval-li se žalovaný ve všem podle smlouvy, může žalobce mimo to domáhati se náhrady škody pro nesplnění smlouvy, nemůže však žádati na žalovaném, by sdělil mu veškeré fakturované částky a správnost toho stvrdil přísahou, ježto tento nárok nebyl smluven a není odůvodněn zákonem. Zajisté má však žalobce nárok na provisi z fakturovaných částek, pokud mu nebyla podle smlouvy vyplacena, přes to nelze vyhověti žalobci ani v tomto směru, ježto výška dluhované provise má býti zjištěna přisežným udáním žalované strany, k němuž tuto nelze donutiti. Záleží proto na žalobci, by dříve sám zjistil tyto částky a domáhal se jich žalobou. V navrženém znění nelze žalobní prosbě vyhověti.

Čís. 2593.

Žije-li manžel ve společné domácnosti s jinou ženou, nemůže žádati od manželky, by sdílela s ním společnou domácnost, a jest povinen poskytovat jí výživné v penězích.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 5/23.)

Žalobě manželky, odloučeně žijící, proti manželovi na placení výživného, bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nemůže býti sporu o tom, že žalobkyně jako manželka žalovaného, má právo žádati od něho jeho majetkovým poměrům přiměřenou slušnou výživu potud, pokud žalovaný jako manžel žalobkyně této zákonné povinnosti vůči své manželce výrokem soudním nebyl sprostěn. Z druhé strany jest rovněž jisto, že manželka má povinnost sledovati manžela do společné domácnosti a že má tedy právo na slušnou výživu především v této společné domácnosti. V tomto případě však žalovaný, jak soudy nižší zjistily, znemožnil žalobkyni, své manželce, návrat do společné domácnosti tím, že žije s jinou ženou v souložnictví a s ní má nemanželské dítě. V důsledcích toho nemůže žalovaný spravedlivě žádati, by žalobkyně slušnou, zákonně jí patřící výživu opatrovala si ve společné domácnosti s ním, a musí proto své zákonné povinnosti k výživě žalobkyně jako své manželky dostáti tím, že žalobkyni platiti bude jeho majetkovým poměrům přiměřenou výživu tak dlouho, dokud této své zákonné vyživovací povinnosti nebude sprostěn výrokem soudním. Myslí-li žalovaný, že v cestě sporu o rozvod manželství se žalobkyní má právo domáhati se toho, by byl sprostěn poskytování slušné výživy žalobkyni, bude jeho věcí, by tuto cestu nastoupil. Pokud tak neučiní a závazku k výživě žalobkyně jako své manželky výrokem soudu sprostěn

není, trvá tato jeho zákonná povinnost a on musí, když jeho manželka to žádá, k plnění zákonné vyživovací povinnosti býti přidržen, aťsi má či nemá důvod k rozvodu manželství se žalobkyní z její viny. Otázka, zda žalobkyně žalovaného zlomyslně opustila a ze svého bytu ho vykázala, nemá za tohoto stavu věci v tomto sporu rozhodného významu, neboť zde neřeší se otázka viny stran na jejich rozchodu, nýbrž jen otázka povinnosti žalovaného k vyživování žalobkyně jako jeho manželky.

Čís. 2594.

Lze platně uhlaviti úplňu za vzdání se hostinské koncese.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 36/23.)

Žaloba o neplatnost trhové smlouvy ze dne 6. listopadu 1920, již byl žalobce koupil od žalovaného dům s hostincem za 170.000 Kč, byla procesním soudem první stolice zamítnuta. V odvolání napadl žalobce rozsudek prvního soudu jen potud, pokud smlouva ohledně vzdání se koncese hostinské, hotelové, výčepnické a bytu v ceně 73.000 Kč nebyla uznána za neplatnou. Odvolací soud rozsudek prvního soudu potvrdil a uvedl mimo jiné v důvodech: Prováděje odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, broj odvolatel proti názoru soudu prvního, že koncese hostinská může býti předmětem obchodu a jako taková míti majetkovou hodnotu. Stanovisko žalobce, že koncese je právem ryze osobním, nepřevoditelným a nezczitelným, nedá se uhljiti. Koncese hostinská přes svou osobní povahu jest součástí jmění oprávněného, jest předmětem zpeněžitelným, jelikož je živnostenským oprávněním, jaké má na mysli ustanovení Šu 334 ex. ř. a Šu 19 živn. řádu, dovoluje z důležitých příčin i propachtování takového podniku. Proto také dle ustálené nyní judikatury je přípustno vedení exekuce na koncesi hostinskou za účelem uspokojení nároku vymáhajícího věřitele. Je-li tomu tak, jest náhled prvního soudu správným a, když tento soud zjistil, že peníz 73.000 K za vzdání se koncese hotelové, hostinské a výčepnické je nízkým, dospěl i k správnému závěru, že toto odstupné není odstupným za byt a že důsledkem toho smlouva trhová a odstupní ze dne 6. listopadu 1920 je platná a že ustanovení Šu 6 nařízení čís. 83 z roku 1918 sb. z. a n. zde použití nelze.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovoláním lze se obíratí jenom potud, pokud je nesprávné právní posouzení spatřováno v tom, že odvolací soud vyslovil, že hostinská koncese může býti předmětem obchodu a jako taková že může míti majetkovou hodnotu. Žalobce i v dovolání pravé podstatě rozepře se uhlýbaje, neopouští v nižších stolicích uplatněného názoru právního, že hostinská koncese je nezpeněžitelná, nepřenosná a že je vyloučena